

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3920/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Божицара Вујичића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Давор Јевремовић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијална банка“ АД Београд, чији је пуномоћник Иван Березлев, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19127/18 од 04.03.2020. године, у седници од 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19127/18 од 04.03.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 19127/18 од 04.03.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5490/18 од 12.09.2018. године, ставом првим изреке утврђено је да је апсолутно ништава одредба члана 6. став 1. Уговора о готовинском кредиту закљученог 16.11.2017. године између парничних странака и тужена је обавезана да тужилци на име стицања без основа исплати 4.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.11.2017. године до исплате. Ставом другим изреке тужена је обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 19127/18 од 04.03.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 ... 87/18). Наиме,

нижестепене пресуде донете су у складу са правним ставом усвојеним на седници грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, према коме банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које је банка обрачунала кориснику приликом одобравања кредита, или који су познати на дан обрачуна и које је банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

У тужби поднетој суду 03.04.2018. године вредност предмета спора означена је на 4.000,00 динара.

С обзиром на наведено, ради се о спору мале вредности у смислу члана 368. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић